

Primavara fistiche

Adrian Maniu

Rosie, inverzirea, dovedind pripirea, intarzie;
zarzari, timpurii, iti sorcovesc flori de hartie;
aratura nezzvantata lipiceste, tencuind noroaie;
peste campuri fumega inecaciune acra de gunoaie;
sacaie un anost cantec, aciuind descantec monoton,
din cesti albe, de cafea, pe cracanatii stalpi de telefon.

Vremii,
fiindca a trecut nauc,
fara ceas,
ii da-n sincope glas, la timp pierdut, un cuc.
Pe intinderea dreptunghiular arata,
tremurata, ploaia se arata.
Timp urat in seamna un belsug frumos.
Vaicarind placida behaiala,
oile merg, merg,
cu botu-n jos.
Gheata lasa balta prinsa-n copca,
ciob de oglinda, care, fara de cobire, paraieste.
Galbenire pe nuiele:
in omizi de ciucuri, tot alunul
maioneza de parada infloreste.

Pasul flescaie, intrand patrunczator
in primavara-jucarie;
parodie scutura ninsoarea mieilor,
risipa luata-n ras: confeti de hartie.

Prea fireste numai dorul cel statornic
trecatorul gand apasa.
La canton, bariera,
cumpana de put,
contrast,
pe gol se lasa.
Trenul negru hornareste, gafaieste,
mic in larma monstruos enorma, jubileaza expansiv,
emitand un lamentabil fluierat ce, imediat si sacadat,
dispare-micsorat,
cu pufait expeditiv.

Apoi, rar,
nu-i fie de deochi!
a renceput, mai anosta, cu persistenta,

plictisita ploaie.
Si a tot tinut, pana cand,
leoarca subt camasa rupta norului,
pe infinitul liliachiu, s-a labartat luna, greoaie.
Chiar atunci, grabind in rotituri ciomagul,
la mai mare dragul,
s-a ivit obisnuit om pamantean.
Multstiuta scarba de porcar, intolit in treanta
de mintean,
isi convinge, prin izbelisti, scroafele grohaitoare
sa carneasca spre catun,
din devreme injurand cu
Paste, in rastimpul cat
tuseste tot ca la
Craciun.
Bineinteles ca, semanatoreste, bea-n lulea tutun,
daca nu-i si nu-i altminteri rost sa se imbete tun.